

Skrivelse fra Skotøjsarbejderne, og dette synes at tyde paa, at Ufornuften, repræsenteret ved Arbejderledere i det andet høje Ting og maaske ogsaa i dette, har saa stor Indflydelse; at det for en kort Stund, lige, om jeg saa maa sige, *in statu nascendi* for denne Sag, er i Stand til at overskygge deres sunde Sans og formørke den. Jeg har imidlertid det Haab, at i de 3 Maaneders Frist, der er givet ved disse Bestemmelser uden Betingelser, vil man kunne sunde sig paa Sagen og indse, at naar man kræver Hjælp fra Staten, Hjælp fra Samfundet, er det rimeligt, at man selv giver et Bidrag til den Hjælp, der kræves, og det er det eneste, der kræves af Kapitalen og Arbejdet. Det er Princippet: Hjælp til Selvhjælp, som er søgt udformet i Lovforslaget, og jeg føler mig ganske overbevist om, at i meget vide Kredse af Befolkningen vil man finde, at Tiden nu virkelig er inde til at sige det Ord, der her er sagt, og jeg tror, man maa være belåvet paa, at i den kommende Tid, i langt højere Grad end Tilfældet har været i den, der svandt, vil Krav til Staten blive mødt med Modkrav fra Statens Side til de Folk, som ønsker Statens særlige Hjælp. Her er jo slet ikke Tale om, at man stiller Krav om at sænke Arbejdernes Lønninger. Arbejderne kan ved at vælge den lønmæssigt, indtægtsmæssigt for dem gunstigste Mulighed af dem, der er nævnt i Lovforslaget, holde deres Dagløn, deres Aarsløn oppe i ganske den samme Højde, hvori den har været gennem de seneste Tider.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem har givet en Skildring af den Favør, som den tyske Vare vedblivende vilde have ogsaa under denne Ordning. Men dér bør det ærede Medlem ikke glemme, at gennem Arbejdstidens Forlængelse, gennem den øgede Effektivitet, som derved tilvejebringes for den hele Udnyttelse af Fabriksinstallationen, kommer ved Siden af selve Lønnen en Favør for Produktionen, som den i Øjeblikket ikke har, og som vil gøre den i højere Grad konkurrenceedygtig, end den nu er. Naar man saa siger, at Lønnen kan ikke røres, thi Arbejderne kan ikke leve af mindre Indkomst, og Arbejdstiden har man moralsk forpligtet sig til ikke at røre, for den er der, udtalt nogle kønne Ord om i Versailles-Traktaten, svarer jeg, at for disse sidste har jeg al Respekt; de er Udtryk for en smuk, social Følelse i en Tid, der var præget af store Vanskeligheder og af særdeles stor Nervøsitet, men de er paa ingen Maade Udtryk for noget, der forpligter den enkelte Stat, heller ikke Danmark.

Altsaa: For en Ændring af Arbejdstiden er der i Versailles-Traktaten selvsagt ikke nogen som helst Hindring, og hvad Lønnen angaar, vil jeg dog gerne henlede det ærede 12te tingvalgte Medlems Opmærksomhed paa, at medens Lønnen for mandlige Skotøjsarbejdere i København i 1914 var 56½ Ø. i Timen, var den i Marts 1923 158,9 Ø. i Timen. Det vil sige, at der var en Stigning med 181 pGt. For de kvindelige Arbejdere i København var de samme Tal henholdsvis 32,7 Ø., 90,2 Ø. og 176 pGt., og naar det ærede Medlem lægger Mærke til, at Pristallet, hvad det ærede 6te Medlem for 6te Kreds har oplyst, er steget med 98 pGt., synes jeg, at al Tale om, at der her ikke skulde være Plads for en Reduktion af Lønnen med det Formaal at øge Arbejds muligheden indenfor Faget og derigennem mindske Arbejdsløsheden, er forkert. Selv naar man gaar op til de 9½ Timers Arbejdsdag, vil der dog endnu med en Timeløn som den, der vilde fremgaa af Bestemmelserne i Loven, af 1 Kr. 35 Ø., være en Stigning, sammenlignet med Lønnen i 1914, paa 140 pGt. Naar det ærede Medlem sammeligner den med de 98 pGt.s Stigning i Pristallet, føler jeg mig aldeles overbevist om, at Paastanden om, at her vilde ske en uhyre Uret, ikke kan opretholdes. For Kvindernes Vedkommende gaar det paa samme Maade. De 90,2 Ø. vilde ved 9½ Timers Arbejdstid give en Timelønning af 76 Ø., hvilket vilde svare til en Forhøjelse af Lønnen i 1914 med 133 pGt. Men hvis Forholdene ligger saaledes, at man ikke mener at kunne modtage en mindre Dag- eller Ugeløn end den, man hidtil har oppebaaret, er der Plads for at opretholde den samme Løn, ogsaa ifølge dette Lovforslag; der er fri Bane derfor. Der er ikke paa noget Punkt i denne Forbindelse Tale om en Tvangsforanstaltning fra Lovgivningsmagts Side. Thi hvis man ikke gaar ind paa disse Vilkaar eller paa en Kombination deraf, nu vel, saa er man helt frit stillet, man kan lade være. Men naar man ikke selv vil bidrage til at klare sig gennem en vanskelig Tid, maa man heller ikke stille Krav til Samfundet om, at dette skal bidrage. Saa maa denne Industri tage Taget med de Kræfter, som den selv besidder, og saa er det blot at haabe, at de maa vise sig tilstrækkelige, saaledes som Tilfældet har været for en Række af de Industrier, for hvilke man tidligere har krævet Krisehjælp for at komme igennem de vanskelige Tider.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem talte i denne Forbindelse om det farlige for Staten i at opfordre til at bryde Overens-